



## Arrest

nr. 193 042 van 3 oktober 2017  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 12 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. ALDELHOF *loco* advocaat J. BEL en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### **"A. Feitenrelaas**

*U verklaart de Sri Lankaanse nationaliteit te hebben, en in 1991 geboren te zijn in Poonagari, in het district Kilinochi. Van kort na uw geboorte tot 2002 leefde u in Yejapurham, waarop u tot 2006 in Poonagari leefde. In 2006 vertrok uw gezin echter terug omwille van de krijgsverrichtingen in de regio. Na vele omzwervingen werd u op het einde van de oorlog medio 2009 gehuisvest in een kamp in Vavuniya, tot oktober 2009. Vier maanden later was u terug in Poonagari, waar u tot uw vertrek uit Sri Lanka op 24 februari 2015 leefde.*

*U had een broer die actief was bij de Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE), maar u verloor alle contact met hem op het einde van de oorlog en denkt dat hij dood is.*

*U had ook een oom die actief was bij de LTTE, maar die stierf in het jaar van uw geboorte. Zelf was u niet actief bij de LTTE, al hielp u hen op een bepaald moment kort met het bouwen van bunkers.*

In 2012 kwam het Sri Lankaanse leger naar uw dorp en kondigden ze aan dat families of mensen met banden met de LTTE zich moesten registreren. Uw familie deed dit niet, uit schrik voor mishandeling. Niettemin kwam het leger toch te weten dat u een broer had bij de LTTE. Ze brachten een aantal keer een bezoek aan uw familie en mishandelden u en uw ouders. Uw gezin probeerde daarop het land te ontvluchten begin 2013, maar jullie werden bedrogen door de mensensmokkelaar en verloren het voorschot dat jullie aan hem betaald hadden.

Vervolgens kwamen op 28 oktober 2014 agenten van het Criminal Investigations Department (CID) u arresteren. U werd twee weken op een onbekende plaats vastgehouden, ondervraagd, en gemarteld in een poging informatie over de (locatie van) uw broer, en uw eigen activiteiten voor de LTTE te achterhalen. Hierop werd u overgebracht naar een gevangenis, waar de ondervragingen en martelingen nog ongeveer anderhalve maand doorgingen. U werd uiteindelijk vrij gelaten in de hoofdstad nabij een ziekenhuis omdat u er fysiek te slecht aan toe was om verder te ondervragen, maar werd gezegd dat u later opnieuw opgeroepen zou worden. Hierop ontvluchtte u het land.

U reisde met vals paspoort en visums voor Bulgarije en Polen via Turkije naar Bulgarije, waar u zeven maanden verbleef. Vervolgens reisde u naar Polen, waar u vier maanden verbleef. U kwam op 1 februari 2016 aan in België, waar u op 9 februari 2016 asiel aanvraagde. Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: een identiteitskaart, een internally displaced persons kaart (IDP-kaart), een geboorteakte, en een rantsoenkaart.

## **B. Motivering**

Er dient te worden vastgesteld dat u er doorheen uw verklaringen er niet in geslaagd bent om aannemelijk te maken dat u in uw land van herkomst een gegronde vrees had voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, noch dat u een reëel risico liep op het lopen van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde dat u omwille van het lidmaatschap van uw broer bij de LTTE, en omdat men u er van verdacht zelf lid te zijn geweest van de LTTE, door de Sri Lankaanse overheid werd opgepakt en gemarteld. Uit informatie bijgevoegd aan het dossier blijkt inderdaad dat er gevallen bestaan van vervolging tegen voormalige LTTE-leden en hun familieleden, zelfs tegen voormalige lagere kaderleden van de LTTE, maar dat het profiel van Tamil op zich niet voldoende is om aanspraak te maken op internationale bescherming. Om aannemelijk te maken dat u het doelwit geweest zou zijn van de Sri Lankaanse overheid, zou u dus een voldoende band van uzelf of één van uw naaste familieleden met de LTTE aannemelijk moeten maken. U bent hier evenwel niet in geslaagd, omwille van onderstaande redenen.

**Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat uw algemene geloofwaardigheid sterkt wordt aangetast doordat u gedurende de procedure een gebrek aan medewerking toonde.** Op de asielaanvraag rust de verplichting om bij aanvang van de procedure de volledige medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielaanvragen, reisroutes en reisdocumenten. Hoewel u tijdens de inleiding van het gehoor duidelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

U verklaarde *primo* namelijk dat u voor uw komst zeven maanden doorbracht in Bulgarije, en vier maanden in Polen (CGVS p. 9). Toen u evenwel gevraagd werd naar wat u gedurende die tijd deed in deze landen, antwoordde u dat u quasi de hele tijd opgesloten zat in uw verblijfplaatsen aldaar (CGVS p. 9, 11). U zou uw dagen gevuld hebben met slapen en het maken van tekeningen, waar u evenwel geen enkel voorbeeld van kon voorleggen omdat u deze moest achterlaten (CGVS p. 9). U was de hele tijd alleen (CGVS p. 9). Deze verklaringen zijn al op zich moeilijk te geloven; het is bijna onvoorstelbaar dat een gezonde jongeman zoals uzelf zich lijdzaam bijna een jaar lang eenzaam zou laten opsluiten met niets anders om handen dan potlood en papier. U verklaart dan wel dat u hier mentaal onder te lijden had (CGVS p. 10), maar blijkbaar niet zodanig dat u iets aan uw situatie dacht te doen; u hebt nooit een ontsnappingspoging ondernemen (CGVS p. 11).

Deze eenzame opsluiting met niets omhanden is *secundo* bovendien niet alleen ongeloofwaardig vanuit uw eigen standpunt gezien, maar ook wanneer deze beschouwd wordt vanuit het oogpunt van de mensensmokkelaars. Zij zouden u namelijk bijna een jaar lang van een appartement en voorraden moeten hebben voorzien, zonder een duidelijk voordeel voor hen. Het ware logischer als ze u gedurende die tijd (gedwongen) tewerk hadden gesteld, maar u ontkent dit (CGVS p. 10), deze episode uit uw relaas verder ongeloofwaardig maakt.

*Tertio* dient ook opgemerkt te worden dat uw beschrijving van de kamers waar u gedurende deze periode werd opgesloten, op geen enkel moment een doorleefde indruk maakten. Er werd u nochtans

tot driemaal toe gevraagd om een gedetailleerde beschrijving van uw logement te geven (CGVS p. 10, 11), maar u slaagt er nooit in om een kwantiteit aan details te geven die verwacht zouden kunnen worden van iemand die zodanig lang in een klein aantal ruimtes opgesloten werd. Uw verklaringen overstijgen nooit het niveau van algemeenheden: u zat in een kamer met een keuken en een badkamer en elektrische keukenapparaten (CGVS p. 10); u zat in een kamer met alle comfort, water en elektriciteit, dan in één met minder comfort (CGVS p. 10); de kamer was eerst koud maar had een badkamer met warm water en verwarming (CGVS p. 11).

Quarto dient te worden vastgesteld dat gedurende de periode waarin u verklaarde vast te zitten in kamers in Polen en Bulgarije, eind februari 2015 – januari 2016 (CGVS p. 4, 9), waarbij u beweert dat zo goed als nooit buiten kwam (CGVS p. 9), u niettemin een aantal foto's postte op facebook, of getaged werd in een aantal foto's die op die momenten op facebook werden gepost, waarbij u duidelijk buiten te zien bent (zie stukken toegevoegd aan het dossier). Hoewel u beweert al die tijd alleen geweest te zijn (CGVS p. 9), was er dan toch blijkbaar iemand die bepaalde foto's van u voor u wou nemen. Dit doet ernstig vermoeden dat uw verklaringen over uw verblijf in Bulgarije en Polen niet waarheidsgetrouw waren. **Uit het bovenstaande kan enkel maar besloten worden dat het door u geschetste verblijf in Bulgarije en Polen eerder ongeloofwaardig is, waardoor het CGVS geen zicht heeft op uw verblijfplaatsen en activiteiten in het jaar voorafgaand aan uw komst naar België, wat getuigt van een gebrek aan medewerking met de asielprocedure, en uw algemeen geloofwaardigheid aantast.**

Quinto dienen er ook vragen gesteld te worden bij uw verklaringen over het bezit van een paspoort en verblijfsdocumenten voor Polen en Bulgarije. U verklaart dat u een paspoort met de nodige visums liet maken door uw mensensmokkelaar (CGVS p. 6, 7). Ten eerste is het merkwaardig dat u hierover eerste stelde dat u absoluut niets moest doen of afgeven om dit paspoort te bekomen (CGVS p. 6), om uzelf meteen te corrigeren als er u op gewezen wordt dat hij ten minste een foto en enkele basisgegevens van u nodig had (CGVS p. 6). Het is ten tweede ook opvallend dat u stelt dat u zelf nooit echt goed gekeken had in het paspoort (CGVS p. 7); dit was nochtans het document dat u Europa moest binnenloodsen, er kan van u verwacht worden dat u op dat moment toch een modicum aan interesse in het document getoond zou hebben. Ten derde is het opvallend dat u dit paspoort niet kon voorleggen aan het CGVS. U verklaart dit door te stellen dat het paspoort werd afgenomen door de mensensmokkelaars (CGVS p. 7, 8), maar het is helemaal niet duidelijk wat de mensensmokkelaars op dat moment nog zouden willen aanvragen met uw paspoort. Nog merkwaardiger is dat u zelf geen moeite hebt gedaan om het paspoort niettemin proberen te behouden; u zegt dat u werd gezegd dat u met dat paspoort in de problemen zou raken (CGVS p. 8), maar dat is geen sluitende uitleg: zelfs als zou het gaan om een vals paspoort, bent u zonder het paspoort namelijk nog slechter af, omdat u uw beweringen omtrent uw reisweg nu namelijk niet kan onderbouwen. Dit doet vermoeden dat u eigenlijk wel nog zou beschikken over het paspoort, maar dit weigert voor te leggen aan het CGVS in weerwil van de medewerkingsplicht, hoewel u dit ontkent (CGVS p. 8). Dezelfde redenering gaat op voor de verblijfsdocumenten voor Bulgarije en Polen waar u gewag van maakte (CGVS p. 8), maar die u ook niet aan het CGVS presenteerde. In dit kader kan er ten vierde trouwens ook nog op gewezen worden dat u geen enkel bewijs kan voorleggen dat uw reisroute zou ondersteunen; geen boardingpassen, bustickets, etc. (CGVS p. 8).

Sexto dient tevens vastgesteld te worden dat u het CGVS mogelijk niet de waarheid hebt verteld over de momenten waarop u Sri Lanka hebt verlaten voorafgaand aan uw vlucht naar België. U verklaarde namelijk dat u Sri Lanka verlaten had op 24 februari 2015 (CGVS p. 4), terwijl u op facebook getaged bent in een foto met als locatietag de luchthaven van Chennai in juni 2014 (India) (zie stukken toegevoegd aan het dossier). Dit zou er trouwens ook op wijzen dat u mogelijk een paspoort had in Sri Lanka, om internationaal mee te kunnen reizen, wat u nochtans ontkende voor het CGVS (CGVS p. 6). **Omwille van bovenstaande elementen die wijzen op een gebrek aan medewerking, is uw geloofwaardigheid prima facie al danig aangetast.** Er zijn evenwel ook nog elementen in uw verklaringen die erop wijzen dat het an sich niet aannemelijk is dat u vervolging van de Sri Lankaanse overheid te vrezen had.

Ten eerste slaagt u er niet in om aannemelijk te maken dat u een broer had met banden met de LTTE, waardoor uw bewering dat u opgepakt geweest was en ondervraagd hoofdzakelijk in verband met uw broer eveneens ondergraven wordt. Zo slaagt u er primo niet in om enige vorm van documentair bewijs voor te leggen over uw broer; u presenteert niets dat er op wijst dat hij heeft bestaan, noch dat hij een lid was van de LTTE. Uw verklaring hiervoor is dat uw familie alle dergelijke documentatie heeft vernietigd uit vrees voor de overheid (CGVS p. 13), maar dit verklaart niet waarom u bijvoorbeeld geen identiteitskaart of geboorteakte van uw broer presenteert, neutrale documenten die de overheid geen aanwijzing zouden geven van een band met de LTTE.

Secundo kan u ook maar erg weinig informatie aanleveren over uw broer: u noemt zijn eenheid, nom de guerre, en operationeel gebied (CGVS p. 13), maar kan voor het overige niets over zijn LTTE-

activiteiten vertellen. Dit wijt u aan zijn wens tot geheimhouding en loyaliteit aan de organisatie (CGVS p. 13). Uw woonplaats, het district Kilinochi, was evenwel het administratieve hart van de Tamil-pseudostaat in Noord-Sri Lanka, met de gelijknamige stad als hoofdplaats, tot de inname door regeringstroepen in 2009 (zie stukken toegevoegd aan het dossier). **Uw dorp Poonagari was bovendien een militair LTTE bolwerk** (zie stukken toegevoegd aan het dossier), en geen "klein dorp weg van de stad" zoals u beweert (CGVS p. 21). Het is dan ook erg onwaarschijnlijk dat uw broer zich minstens gedurende uw periode van woonachtigheid aldaar zodanig gesloten zou hebben voorgedaan tegenover zijn familie: er was geen reden om geheimzinnig te doen, hij kon openlijk en met trots uitkomen voor zijn activiteiten in die periode en op die plaats. Dat u maar zodanig weinig over uw broer zijn activiteiten kon vertellen, is daarom volstrekt ongeloofwaardig.

Tertio en samenhangend hiermee, slaagt u er ook niet in om aan te wijzen waarom de overheid een zodanige interesse in uw broer zou tonen. U maakt er gewag van dat u sinds ongeveer twee à drie jaar lang geregeld door de overheid werd ondervraagd, al dan niet met geweld, over uw broer (CGVS p. 16, 17), maar kan niet aanwijzen wat er zo belangrijk aan hem was. U werd hier ook expliciet op gewezen, maar u kan enkel aanbrengen dat uw broer erg loyaal was, en de overheid uw vijanden (CGVS p. 21). Dit volstaat evenwel niet om te verklaren waarom de overheid u en uw familie op een zodanig hardnekkige en hardhandige manier zou blijven lastigvallen jaar na jaar, en dit pas beginnende jarenlang na het einde van het conflict in 2009 (CGVS p. 16). U slaagt er aldus niet in om aannemelijk te maken dat u een broer had bij de LTTE en dat de overheid u omwille van die familieband zou vervolgen. U slaagt er in ieder geval zeker niet in om het CGVS zicht te geven op het bestaan van deze broer, of zijn lidmaatschap van en functie binnen de LTTE.

**Ten tweede slaagt u er ook niet in om aannemelijk te maken dat u zelf een zodanige band had met de LTTE dat deze een aanleiding zou kunnen vormen voor de vervolging door de overheid waarvan u gewag maakt.** U stelt dat uw enige band met de LTTE was dat u op een bepaald moment moest meehelpen met het graven van bunkers (CGVS p. 14), wat u deed om uw vader van dat werk te sparen (CGVS p. 20). Primo dient te worden vastgesteld dat deze activiteit op zich niet van dien aard is dat het u tot een doelwit van de overheid zou maken. U geeft ook nergens aan dat de overheid op de hoogte was van deze activiteit; u geeft ook niet aan dat u in een rehabilitatiekamp voor LTTE-leden of sympathisanten hebt gezeten.

Secundo is het ook niet erg geloofwaardig dat u enkel maar bunkers gegraven zou hebben voor de LTTE. Zoals supra aangegeven, was u afkomstig uit een LTTE-bastion. U was op het moment dat u hiervoor ingeschakeld zou zijn, ongeveer 17 à 18 jaar oud (CGVS p. 20), de optimale leeftijd voor militaire dienst. In de latere fases van de oorlog ging de LTTE massaal over tot de gedwongen rekrutering van jongeren in de strijdkrachten. Uw uitleg dat u daarvan vrijgesteld was omdat uw broer reeds een LTTE-lid was (CGVS p. 21), ging in die wanhopige tijden niet meer op (zie stukken toegevoegd aan het dossier). Dat u daarom blijft volhouden nooit iets anders voor de LTTE gedaan te hebben, is nefast voor uw algemene geloofwaardigheid.

**Ten derde is de chronologie die u schetst van de vermeende vervolging door de overheid uiterst merkwaardig.** U zou namelijk naar huis gestuurd zijn door de overheid in oktober van 2009 (CGVS p. 3), waarna u geen interactie had met de overheid tot 2012. Op dat moment werd in uw dorp een algemene oproep gedaan omtrent het aangeven van familiebanden met de LTTE, wat u toen niet hebt gedaan (CGVS p. 15, 16). Hierna zou de overheid dit toch te weten zijn gekomen, want in de loop van 2012 zouden ze u en het gezin zijn beginnen lastigvallen en mishandelen (CGVS p. 16, 17). Uw detentie volgde echter pas op het einde van oktober 2014 (CGVS p. 18). Het is merkwaardig dat de overheid u pas begon lastig te vallen in 2012, jaren na het einde van de krijgsverrichtingen en na het verdwijnen van uw broer, maar nog merkwaardiger dat ze vervolgens nog eens twee jaar lang gewacht hebben vooraleer u op te pakken. Nergens in uw relaas geeft u hier enige verklaring voor, en gewezen op deze grote sprongen in de tijd, kan u hier geen uitleg voor geven (CGVS p. 21). Het ontbreken van een concrete aanleiding voor de overheid om uw familie lastig te vallen of om u op te pakken, zijn elementen die de aannemelijkheid van uw relaas verder aantasten.

**De door u beweerde vrees voor vervolging steunde op een voorgehouden verdenking door de Sri Lankaanse overheid tegenover u omwille van de banden van u of uw broer met de LTTE. Omdat u er niet in slaagde deze band aannemelijk te maken, acht het CGVS aldus, alle risicofactoren in acht nemende, een terugkeer naar Sri Lanka mogelijk voor u.**

**Ten vierde zijn er de gevallen van mishandeling waarvan u beweert dat ze gepleegd zijn tegen u en uw familie voor uw vertrek uit Sri Lanka** (CGVS p. 16 – 20). Hierover dient primo gesteld te worden dat deze samenhangen met de band van u of uw broer met de LTTE. In die mate dat deze band supra als niet aannemelijk is aangetoond, is het ook niet langer aannemelijk dat de overheid u hiervoor zou mishandelen.

Secundo valt het op dat u weinig gedetailleerde informatie kan geven over specifieke episodes. Bijvoorbeeld gevraagd naar de bezoeken van de overheid tussen 2012 en 2014, stelt u enkel in

algemene bewoordingen dat er "marteling" plaatsvond (CGVS p. 16). Gevraagd naar de ondervraging van uw ouders, stelt u louter dat zij daar mentaal onder te lijden hadden (CGVS p. 17). Voor wat betreft de periode van uw eigen detentie, kan u zich niet herinneren of u ondervraagd werd door dezelfde mensen of door verschillenden, en kan u hen ook niet met enig detail omschrijven (CGVS p. 18, 19). Er kan nochtans verwacht worden dat het gezicht, de stem, de geur, etc., van een beul voor de eeuwigheid in het geheugen van het slachtoffer gegrift worden, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 19). Ook de beschrijvingen van de mishandelingen zijn eerder generisch: stokslagen (CGVS p. 19), oncomfortabele en te kleine cellen (CGVS p. 20), overgieten met ijswater (CGVS p. 19). Wat ontbreekt is een weergave van de indrukken die u daar zelf bij had, waardoor wat u beschrijft maar weinig geloofwaardig overkomt.

Er dient daarom besloten worden dat u er niet in slaagde om deze episodes van mishandeling aannemelijk te maken. Ook tijdens uw oorlogsjaren maakt u geen gewag van persoonlijk tegen u gerichte of groepsvervolgung, enkel van een onaangename huisvesting in een kamp voor een aantal maanden (CGVS p. 15), welke evenwel beschouwd dient te worden als een normaal onderdeel van de ontberingen die volgen uit de oorlogsomstandigheden die toen heersten en niet wijzen op een vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin.

**Ten slotte dient trouwens te worden vastgesteld dat u in geen van de landen waar u doorreisde op weg naar België, namelijk Turkije, Bulgarije, Polen en de landen tussen Polen en België (8, 9), en alwaar u nochtans veilig zou zijn voor vervolging door de Sri Lankaanse overheid, asiel aanvraagde (CGVS p. 11).** Van iemand die voor zijn leven vreest kan nochtans verwacht worden dat hij zich zo snel mogelijk zou proberen plaatsen onder internationale bescherming. Dat u dit niet heeft gedaan, is een indicatie van het ontbreken van een gegronde vrees voor vervolging in uwer hoofde.

De documenten die u voorlegde zijn niet van dien aard dat ze de bovenstaande beoordeling wijzigen. Documenten kunnen enkel een geloofwaardig relaas ondersteunen, maar kunnen de aannemelijkheid van een ongeloofwaardig relaas niet herstellen. Bovendien slaan de documenten die u voorlegt op elementen in uw dossier die niet betwist worden door het CGVS, te weten uw woonplaatsen en identiteit (identiteitskaart, IDP-kaart, en geboorteakte), en een periode van detentie in een kamp kort na de oorlog (rantsoenkaart).

Volledigheidshalve wijst het CGVS op de algemene situatie in Sri Lanka alwaar de oorlog tussen de LTTE en het Sri Lankaanse leger in 2009 ten einde kwam. Hoewel de Sri Lankaanse overheid beducht blijft voor het heropleven van de LTTE, zijn er de laatste jaren oprechte stappen gezet in het bekomen van een verzoening tussen de verschillende gemeenschappen. Het louter profiel van Tamil uit Sri Lanka is op zich niet voldoende om aanspraak te maken op een vorm van internationale bescherming. Inzake een eventueel risico bij terugkeer naar Sri Lanka, heeft Cedoca het nodige onderzoek gevoerd om de situatie in te schatten. Uit dat onderzoek, toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt evenwel niet dat er een reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan foltering of vernederende behandeling of bestraffing voor Tamils waarvan niet wordt vermoed dat er een band met de LTTE bestaat. Tevens blijkt dat Tamils (ook afgewezen asielzoekers) bij een terugkeer naar Sri Lanka gescreend en ondervraagd kunnen worden door de autoriteiten. Dit onderzoek omvat ook mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving waarna inbreuken op die wetgeving kunnen leiden tot strafprocedures, zonder een onderscheid tussen Tamils en andere etnieën. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving te handhaven.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn dus geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker "Foto broer", "Brief dd. 08.04.2017 van Sri Lankaans parlamentslid SHRITHARAN", "Outprint hoedanigheid Sri Lankaans parlamentslid SHRITHARAN", "Geboorteakte broer verzoeker in Tamil en vertaald naar Engels", "Lijst incidenten met LTTE in 2017" en "Foto's van verzoeker activiteiten tijdens opsluiting en bewijs artistieke kwaliteiten".

Ter terechtzitting legt verzoeker "geboorteakte broer", "kopie verklaring Parlements lid (origineel werd op zitting getoond)", "verklaring, afgestempeld door "Justice of the Peace Madduivil Nadu West, Poonakary" + vertaling", "familiehistoriek, afgestempeld" van "Justice of the Peace Madduivil Nadu West, Poonakary" en "verklaring K.R. + paspoort".

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 13 april 2017 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A (1) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van "artikel 1 (2) van het Protocol betreffende Status van de vluchtelingen dd. 31.01.1967, goedgekeurd bij wet van 27.02.1967" en van de materiële motiveringsplicht.

Waar in de bestreden beslissing gesteld wordt dat verzoeker onvoldoende heeft aangetoond dat zijn broer lid was van LTTE, legt hij "Brief dd. 08.04.2017 van Sri Lankaans parlamentslid SHRITHARAN" en "Outprint hoedanigheid Sri Lankaans parlamentslid SHRITHARAN" voor, waaruit volgens hem blijkt "dat een lid van het Sri Lankaanse parlement - meebepaald de heer SHRITHARAN - stelt dat verzoeker in levensgevaarlijke problemen zou kunnen komen wanneer hij terug dient te keren naar zijn thuisland" en "dat de broer van verzoeker kaderlid was van LTTE en op het einde van de oorlog verdween". Hij legt uit dat het document werd opgemaakt op 8 april 2017 omdat verzoeker "van mening was dat een dergelijk document niet eerder noodzakelijk was".

Waar hem een gebrek aan medewerking verweten wordt, voert hij aan "dat eerst en vooral er hier een heel andere bureaucratie geldt en dat bijgevolg de duurtijd en de mogelijkheid om zijn verhaal te doen bij het verhoor bij de Dienst Vreemdelingen heel summier, om niet te zeggen te summier, verloopt" en dat het "dan ook heel moeilijk [is] voor een persoon die reeds in een precaire situatie vertoeft om zich onmiddellijk aan te passen aan de Belgische bureaucratie".

Wat zijn verblijf in Bulgarije en Polen betreft, legt hij uit dat hij "geen andere mogelijkheid had!" en "nooit een ontsnappingspoging [heeft] ondernomen maar dat wil niet zeggen dat hij niet mentaal heeft geleden onder de situatie en dat hij effectief opgesloten zat". Hij wijst erop "dat hij een grote som diende te betalen bij aanvang (nl. €20.000,00)" en dat "het voordeel voor de mensensmokkelaars zat er net in dat ze tijd genoeg hadden om een reis naar de eindbestemming - in casu België - en intussen riant konden genieten van het geld dat voor de smokkel werd betaald". Hij stelt "dat het bij verzoeker nooit duidelijk werd - om aan de vragen van het Commissariaat-generaal te voldoen - hoe hij de kamers diende te beschrijven" en geeft alsnog een beschrijving van de verschillende kamers waar hij verbleef. Hij meent dat "het niet [is] omdat er op die momenten inderdaad bepaalde berichten zijn verschenen op sociale media dat d'office de verklaringen van verzoeker onwaar zijn", gezien hij "op bepaalde momenten met de smokkelaar - door hem genoemd "agent" - naar buiten [mocht] wat hem dan ook in de mogelijkheid bracht af en toe een foto te nemen".

Hij bevestigt dat hij niet in het bezig is van identiteitsdocumenten en voert aan dat hij "geen negatief bewijs [kan] leveren en bijgevolg niet [kan] aantonen dat hij niet langer in het bezit is van deze documenten".

Verzoeker stelt niet te kunnen uitleggen waarom de overheid zo in zijn broer geïnteresseerd zou zijn. Hij wijst nog wel op "de geheimhoudingsplicht die binnen de - hogere en lagere - kaderleden gold van de LTTE", waardoor het "zijn broer dan ook [toekwam] niet uitgebreid zijn activiteit binnen LTTE in het openbaar - ook binnen zijn familie - rond te spreken".

Verzoeker blijft erbij "dat hij geen andere activiteiten, dan bepaald, heeft moeten stellen voor LTTE".

Waar hem verweten wordt geen asielaanvraag te hebben ingediend in de landen die hij doorreisde onderweg naar België, klaagt verzoeker aan dat "deze redenering ertoe [zou] leiden dat alle

*asielzoekers in het eerste land internationale bescherming zouden vragen en dat België - geografisch gezien - aan dit verzoek zou voorbijgegaan worden” en “dat in België geen enkele persoon internationale bescherming zou krijgen”.*

Verzoeker wijst nog op *“de situatie tussen LTTE en de Sri Lankaanse overheid”* en hij stelt dat *“het LTTE is, weliswaar minder gewelddadig als in het verleden, nog steeds actief bezig”*, waarvoor hij verwijst naar *“Lijst incidenten met LTTE in 2017”*.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In subsidiaire orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

#### Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

#### Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar Sri Lanka uit vrees voor problemen omwille van zijn band of de band van zijn broer met de LTTE. De Raad hecht echter geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker.

2.4. Vooreerst maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij omwille van zijn hulp aan het graven van bunkers in de negatieve aandacht van de Sri Lankaanse autoriteiten stond, laat staan dat hij hierdoor jaren later zware problemen zou kennen. Immers verzoeker legt zelf uit dat hun dorp op de gevechtslinies lag, ze meerdere keren voor het oorlogsgeweld zijn gevlucht en de bevolking om bescherming bunkers bouwde (zie CGVS-verhoor, p. 14, *“We waren in midden van oorlog, geen verschil tussen ons en leger, er waren aanvallen aan de gang, we maakten bunkers op ons hoofd een dak, en we bleven onder de bunker. Als je rechtstaat, is je kop eraf”*.). Verzoekers familie verbleef toen in LTTE-gebied zodat deze bunkers op hun werden gegraven.

Dergelijke veiligheidsmaatregelen voor de bevolking zijn bezwaarlijk oorlogsdaden te meer verzoeker zelf stelt dat hij nooit betrokken was bij hun gevechten en hij nooit problemen had met de LTTE (CGVS-verhoor p.14).

2.5. Verzoeker kan evenmin aantonen dat hij een broer had die banden had met de LTTE, waardoor hij problemen zou hebben gekend. Zo kon verzoeker amper iets over diens LTTE-activiteiten vertellen (gehoor, p. 13). De verwijzing in het verzoekschrift naar *“de geheimhoudingsplicht die binnen de - hogere en lagere - kaderleden gold van de LTTE”*, waardoor het *“zijn broer dan ook [toekwam] niet uitgebreid zijn activiteit binnen LTTE in het openbaar - ook binnen zijn familie - rond te spreken”* is niet dienstig, daar hun toenmalige woonplaats, het district Kilinochi, het administratieve hart van de Tamil-pseudostaat in Noord-Sri Lanka was, met de gelijknamige stad als hoofdplaats, tot de inname door regeringstroepen in 2009, en zijn dorp Poonagari bovendien een militair LTTE-bolwerk was, waardoor zijn broer geen reden had om zijn activiteiten geheim te houden, en al zeker niet binnen zijn gezin, daar hij openlijk en met trots kon uitkomen voor zijn profiel in die periode en op die plaats. Verzoeker kon evenmin uitleggen waarom de overheid een dergelijke aanhoudende interesse zou tonen in (de activiteiten van) zijn broer (gehoor, p. 16-17, 21), noch waarom ze pas jaren na het einde van de oorlog in 2009 zijn familie hierover kwamen lastigvallen (gehoor, p. 16).

2.6. Voorts legde verzoeker noch op het Commissariaat-generaal noch bij zijn verzoekschrift noch ter zitting enige bewijskrachtige documenten neer van het bestaan van zijn broer of diens activiteiten bij de LTTE. De bij het verzoekschrift gevoegde *“Foto broer”* biedt geen garantie dat de afgebeelde persoon verzoekers broer is. Het bij het verzoekschrift voorgelegde attest - *“Brief dd. 08.04.2017 van Sri Lankaans parlamentslid SHRITHARAN”*, ook neergelegd ter zitting, met *“Outprint hoedanigheid Sri Lankaans parlamentslid SHRITHARAN”* - en de ter zitting neergelegde gefotokopieerde attesten - *“verklaring, afgestempeld door “Justice of the Peace Madduivil Nadu West, Poonakary” + vertaling”*, *“familiehistoriek, afgestempeld”* en *“verklaring K.R. + paspoort”* - betreffen gesolliciteerde documenten zonder objectieve bewijswaarde. Bovendien dient een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen te ondersteunen, *quod non in casu*. De bij het verzoekschrift en ter zitting neergelegde *“Geboorteakte broer verzoeker in Tamil en vertaald naar Engels”* is slechts een fotokopie, waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat een fotokopie door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen is (RvS 24 maart 2005, nr. X, X; RvS 25 juni 2004, nr. X, X). Het is overigens opvallend dat verzoeker op het Commissariaat-generaal verklaarde dat alle foto's van zijn broer vernietigd werden uit vrees voor de overheid (*“Mijn broer had veel foto's, van zijn training in uniform met collega's alles, maar we reisden met zakken, dus we wisten dat we door legerkamp moesten, als je daarmee betrap wordt krijg je problemen met leger. We hebben die toen we bij een bunker waren verbrand, om zeker te zijn dat ze die niet zouden krijgen. Nadien gingen we met onze zakken naar het leger.”*; gehoor, p. 13), maar dat hij vervolgens alsnog een foto - beweerdelijk van zijn broer - neerlegt.

2.7. Verzoekers verklaringen over de problemen die hij met de overheid zou hebben gekend doen verder afbreuk aan zijn geloofwaardigheid. Zo is het niet aannemelijk dat de overheid omwille van verzoekers activiteiten of die van zijn broer voor het LTTE tijdens de oorlog, verzoeker (en zijn familie) pas begon lastig te vallen in 2012, jaren na het einde van de krijgsverrichtingen en na het verdwijnen van zijn broer in 2009. Bovendien kon de Sri Lankaanse overheid met de Belgische asielinstanties vaststellen dat verzoeker geen nuttige informatie heeft. Evenmin is aannemelijk dat de militairen vervolgens nog eens twee jaar lang wachtten alvorens verzoeker op te pakken in oktober 2014 (gehoor, p. 18, 21) en dit zonder enige directe aanleiding. Ook verzoekers verklaringen over de mishandelingen waarvan hij het slachtoffer zou zijn geweest zijn dermate vaag en weinig doorleefd (gehoor, p. 16-20), dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Verzoekers problemen met de huidige Sri Lankaanse autoriteiten blijven loze beweringen die hij niet *in concreto* kan aannemelijk maken. Ten slotte kan uit het administratief dossier blijken dat verzoekers familie zich thans economisch goed herpakt heeft na de burgeroorlog, zijn vader een succesvol is en verzoeker zelf stelt dat het gezin geen financiële moeilijkheden had *“CGVS-verhoor p.12 “Mijn vader heeft een rijstmolen, we hebben vijftientig acers land voor boerenstiel, mijn vader heeft een geode zaak, ik heb geen financiële problemen”*.) Er kan hieruit dan ook niet blijken dat de familie zich in de negatieve belangstelling bevond van de Sri Lankaanse autoriteiten of gehinderd werd in hun dagelijkse activiteiten.

2.8. Voorts wordt verzoekers algehele geloofwaardigheid ondermijnd door zijn verklaringen over zijn reisweg.

Verzoekers beweringen dat hij zeven maanden in Bulgarije en vier maanden in Polen alleen opgesloten zat in een kamer waar hij enkel kon slapen en tekenen en geen communicatiemogelijkheden had met de buitenwereld (gehoor, p. 9-11), zijn immers niet verzoekenbaar met de vaststellingen dat hij in die tijd op Facebook foto's plaatste van zichzelf in het openbaar. Ook de bewering in het verzoekschrift dat hij *“op bepaalde momenten met de smokkelaar - door hem genoemd “agent” - naar buiten [mocht] wat hem*

dan ook in de mogelijkheid bracht af en toe een foto te nemen" stroken niet met zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal waar hij beweerde dat hij enkel buiten mocht komen met zijn smokkelaars om bepaalde formaliteiten voor zijn verdere reis te vervullen (*"Ik ging naar buiten als ze me namen, dat was dan om naar de kapper te gaan, of als er iets was te maken met hen. (...) Om mijn handtekening te zetten of zo, iets gerelateerd aan mijn reizen."*; gehoor, p. 9) en geen enkele melding maakte van enige foto-opportunities of mogelijkheden tot het gebruiken van internet of Facebook (*"Ik was mentaal ontsteld, ik zat in de kamer zonder communicatie, om met thuis te spreken moest ik een telefoon geven, maar dat gaven ze niet gemakkelijk, ik was zeer ontsteld."*; gehoor, p. 9). Ook de vaststelling dat verzoeker beweerde in het bezit te zijn van een paspoort en verblijfsdocumenten voor Polen en Bulgarije, maar deze niet neerlegt, en dat hij op Facebook in juni 2014 getagd wordt in de luchthaven van Chennai (India), terwijl hij beweerde vóór zijn vlucht uit Sri Lanka in februari 2015 nooit eerder een reispaspoort te hebben gehad (gehoor, p. 6) doet het vermoeden ontstaan dat verzoeker bepaalde (identiteits- of reis)documenten achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel door hem verkregen visum voor zijn reis, het ogenblik en de wijze van zijn vertrek uit zijn land van herkomst, verborgen te houden.

2.9. Dat verzoeker in werkelijkheid geen vrees voor vervolging koestert, wordt bevestigd door de vaststelling dat hij heeft nagelaten asiel aan te vragen in Turkije, Bulgarije, Polen en de landen tussen Polen en België, waar hij doorreisde tijdens zijn vlucht (gehoor, p. 11). De theoretische kritiek in het verzoekschrift dat *"deze redenering ertoe [zou] leiden dat alle asielzoekers in het eerste land internationale bescherming zouden vragen en dat België - geografisch gezien - aan dit verzoek zou voorbijgegaan worden"* en *"dat in België geen enkele persoon internationale bescherming zou krijgen"* doet geen afbreuk aan het feit dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat verzoeker de kans had om in verschillende andere landen asiel aan te vragen, maar dit heeft nagelaten, is dan ook een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk acht en relateert als dusdanig de ernst van de door hem geschetste vervolging.

2.10. Waar in het verzoekschrift gewezen wordt op *"de situatie tussen LTTE en de Sri Lankaanse overheid"* en verzoeker stelt dat *"het LTTE is, weliswaar minder gewelddadig als in het verleden, nog steeds actief bezig"*, waarvoor hij verwijst naar *"Lijst incidenten met LTTE in 2017"*, merkt de Raad op dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

2.11. De bij het verzoekschrift gevoegde *"Foto's van verzoeker activiteiten tijdens opsluiting"* kunnen verzoekers verklaringen omtrent deze maandenlange opsluiting niet ondersteunen, gezien uit deze foto's enkel kan worden afgeleid dat verzoeker aan schilderen doet en hiervoor over de bepaalde materialen beschikt. Het neergelegde *"bewijs artistieke kwaliteiten"* zijn foto's van verzoekers deelname aan een tentoonstelling, maar hebben geen betrekking op zijn asielrelaas en kunnen bovenstaande beoordeling dan ook niet wijzigen.

2.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.13. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.14. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt. Waar in het verzoekschrift gewezen wordt op *"de situatie tussen LTTE en de Sri Lankaanse overheid"* en verzoeker

stelt dat *“het LTTE is, weliswaar minder gewelddadig als in het verleden, nog steeds actief bezig”*, waarvoor hij verwijst naar *“Lijst incidenten met LTTE in 2017”*, antwoordt de Raad dat deze informatie niet aantoont dat de mate van willekeurig geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.15. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.16. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

2.17. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK